

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **MUDr. V. K.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Rudlovčákem
sídlem Revoluční 1082/8, 110 00 Praha 1 - Nové Město

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2021, č. j. 015402/2021/KUSK-OLPPŘ/KLU, sp. zn. SZ_15402/2021/KUSK/2,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Benešov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 10. 2020, č. j. MUBN/168825/2020/ODSA-MA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto usnesením bylo zastaveno řízení o přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), z jehož spáchání byl podezřelý M. P. (dále jen „obviněný z přestupku“) jako řidič tahace návěsů tovární značky DAF, registrační značky X, MPZ: SK v souvislosti s dopravní nehodou, která se stala dne 2. 7. 2019 na 40,665 km dálnice D1 ve směru na Brno a jejímž byl žalobce účastníkem.

2. Žalobce předesílá, že mu při uvedené dopravní nehodě byla způsobena značná nemajetková újma, přičemž v žalobě popisuje, k jakému poškození na zdraví při nehodě došlo. Dále uvádí, že je od 2. 7. 2019 v pracovní neschopnosti a od 5. 5. 2020 mu byla uznána invalidita II. stupně. Správní orgán I. stupně řízení o přestupku zastavil, neboť se přiklonil k verzi znaleckého posudku Ing. B. M. č. 2296/2020. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž poukazoval mj. na nesrovnalosti a vady uvedeného znaleckého posudku.
3. Žalobce je přesvědčen, že žaloba je přípustná s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91, neboť žalobce tvrdí, že jeho odvolání nemělo být zamítnuto jako nepřípustné.
4. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýká nepřezkoumatelnost, nesprávný procesní postup a nezákonnost. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že vůbec nebyl účastníkem řízení o přestupku, přičemž i kdyby jím byl, mohl by se odvolat toliko do výroku o náhradě škody. Žalobce namítá, že uvedené omezení práva poškozeného podat odvolání se týká pouze odvolání proti rozhodnutí, kterým byla vyslovena vina za přestupek, nikoli proti usnesení, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno, což potvrzuje i komentářová literatura, na kterou žalobce odkázal. Právo podat odvolání je účastníkům obecně zaručeno v § 81 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož právní úprava zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) žádné omezení ve vztahu k usnesení o zastavení řízení nestanoví, je odvolání žalobce přípustné.
5. Žalobce poukazuje na to, že po celou dobu řízení před správním orgánem I. stupně se jej aktivně účastnil a uplatňoval svá práva poškozeného, byť svůj nárok na odčinění nemajetkové újmy formálně nevyčísil. I správní orgán I. stupně s žalobcem jako účastníkem jednal. Postup spočívající v zastavení řízení o přestupku byl proto pro žalobce překvapivý, neboť nebyl ze strany správního orgánu I. stupně nijak avizován, ani nebyl žalobce jako v úvahu přicházející poškozený poučen. Žalobce namítá, že mu procesní postup správních orgánů komplikuje možnost uplatnění odpovědnostního nároku v civilním řízení, neboť jde o meritorní rozhodnutí ve věci, kterým je civilní soud vázán.
6. V závěru žaloby žalobce namítl, že vůbec nebyla dána pravomoc správních orgánů ve věci rozhodovat, neboť jednání obviněného z přestupku naplnilo nikoli znaky přestupku, ale trestného činu podle § 122 trestního zákoníku Ublížení na zdraví a těžká újma na zdraví. Jednání obviněného z přestupku nemělo být vůbec předmětem přestupkového řízení, ale řízení trestního. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 44 A 58/2019. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobní námitce o nedostatku pravomoci správních orgánů poukázal na to, že podstatou věci je, zda může osoba odlišná od osoby obviněné z přestupku podat odvolání proti usnesení, kterým je řízení o přestupku zastaveno. Dle žalovaného v řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly posouzení skutku jako trestného činu, přičemž žalobci nic nebrání v tom, aby sám podal trestní oznámení. Dle žalovaného nemá prvostupňové rozhodnutí povahu meritorního rozhodnutí s poukazem na důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 8 As 82/2018-48. Procesní forma, kterou bylo řízení o přestupku skončeno, rovněž dle žalovaného vylučuje postup podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu zjistil soud tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Prvostupňovému orgánu byl Policií České republiky (dále jen „Police ČR“) oznámen přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, z jehož spáchání byl podezřelý žalobce. Na jeho objednávku byl Ing. P. V., znalcem v oboru doprava silniční, městská se specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod, zpracován znalecký posudek č. 385-03/2020, který byl předložen správnímu orgánu I. stupně společně s návrhem, aby vinným z přestupku byl uznán řidič nákladního vozidla, tedy obviněný z přestupku. Správní orgán I. stupně následně zadal zpracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství. Poté zahájil dne 1. 6. 2020 s obviněným z přestupku řízení o přestupku. Obviněný z přestupku zadal zpracování znaleckého posudku v oboru doprava, odvětví silniční, specializace analýza příčin dopravních nehod, který předložil správnímu orgánu I. stupně.
9. Prvostupňovým rozhodnutí bylo řízení o přestupku zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky s odůvodněním, že skutek, o němž se vedlo řízení, nespáchal obviněný z přestupku. Usnesením ze dne 12. 10. 2020 poté správní orgán I. stupně odložil věc přestupku žalobce, oznámeného Policií ČR, z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobce nebyl účastníkem řízení, jímž by se stal až ve chvíli, pokud by se jako poškozený připojil k řízení, nicméně i tak by byl oprávněn odvolat se toliko do výroku o náhradě škody. Žalovaný si byl vědom i toho, že správní orgán I. stupně žalobce jako eventuálního poškozeného k uplatnění nároku nevyzval, přičemž to nepovažoval za vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

12. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci k výzvě soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili, jejich souhlas se proto předpokládá.

Posouzení žalobních bodů

13. Povahou rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost či nepřipustnost se NSS ve své judikatuře opakovaně zabýval. Přitom konstatoval, že na rozdíl od včasného a přípustného odvolání, o němž odvolací orgán rozhoduje podle § 90 správního řádu a kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabývá právní moci až s právní mocí rozhodnutí o odvolání, v případě opožděného nebo nepřipustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci samostatně, a to právě uplynutím lhůty pro odvolání, na čemž již opožděné nebo nepřipustné odvolání nemůže nic změnit. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, proti němuž bylo podáno opožděné nebo nepřipustné odvolání, tak netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné nebo nepřipustné, aniž by bylo přitom rozhodnutí správního orgánu prvního stupně současně potvrzováno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008-135, či ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010-75). Již v rozsudku ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35, publikovaném pod č. 287/2004 Sb. NSS, NSS dospěl ve vztahu k zákonu č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád 1967“) k závěru, že „rozhodnutí podle § 60 správního řádu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.; legitimován k podání žaloby je účastník, jehož odvolání (rozklad) byl správním orgánem zamítnut. Tak bezesporu ob stojí žaloba, ve které účastník důvodně namítá, že závěr správního orgánu o tom, že odvolání bylo podáno opožděně, není důvodný“. Tento závěr byl následně potvrzen např. v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105, nebo v rozsudcích NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006-112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111, či již shora citovaném, č. j. 5 As 105/2008-135. Ačkoliv se v těchto rozhodnutích NSS zabýval povahou rozhodnutí odvolacího orgánu podle § 60 správního řádu 1967, není pochyb o tom, že citovaný závěr se vztahuje i na rozhodnutí, jímž správní orgán zamítl odvolání pro opožděnost či nepřipustnost podle nyní účinné právní úpravy, tj. podle § 92 odst. 1 správního řádu. To ostatně dokládá i další navazující judikatura NSS, např. shora již citovaný rozsudek, č. j. 5 As 10/2010-75, nebo rozsudek ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91, publikovaný pod č. 2127/2010 Sb. NSS.
14. Citovaná judikatura NSS také zdůrazňuje již zmiňovanou skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Jinými slovy, pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Soud se tak nebude zabývat dalšími žalobními námitkami, které žalobce uplatnil a jež jsou s ohledem na

shora uvedené v tomto soudním řízení nepřípustné (srov. též závěry rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81).

15. Mezi stranami je sporné to, zda žalobce byl účastníkem řízení o přestupku, které bylo vedeno s obviněným z přestupku a zda byl osobou oprávněnou podat odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo toto řízení zastaveno proto, že skutek obviněný z přestupku nespáchal.
16. Podle § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky účastníkem řízení je poškozený v části řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení.
17. Jak je patrné již jen ze samotné dikce uvedeného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, nezakládá se jím plné účastenství poškozeného v řízení o přestupku, nýbrž účastenství omezené povahou a rozsahem práv poškozeného, o kterých se v tomto řízení jedná. Předmětem řízení o přestupku je posuzování viny obviněného z přestupku (přestupce) a případné ukládání sankce za přestupek. Toto posuzování se děje výlučně ve vztahu státu a obviněného z přestupku a má čistě veřejnoprávní povahu - stát zde (až na nečetné výjimky z úřední povinnosti) ve veřejném zájmu stíhá jednání naplňující znaky skutkových podstat přestupků. Poškozený v tomto vztahu nemá postavení účastníka řízení, nýbrž eventuálně toliko svědka, který může podat svědectví o jednání obviněného z přestupku, o následcích jeho činu či o jiných rozhodných skutečnostech.
18. Podle § 70 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán bezodkladně vyrozumí o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody nebo uplatnit nárok na vydání bezdůvodného obohacení a o nařízeném ústním jednání osobu, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku obohatil, pokud je mu tato osoba známa. Současně tuto osobu poučí, že nárok na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení může uplatnit nejpozději při prvním ústním jednání nebo v jiné lhůtě, kterou jí určí. Pokud by vyrozumění osoby podle věty první bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady, doručí je správní orgán veřejnou vyhláškou; ustanovení § 66 se nepoužije.
19. Podle § 70 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku bezdůvodně obohatil, se stává poškozeným uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení. Nárok na náhradu škody nebo nárok na vydání bezdůvodného obohacení může uplatnit u správního orgánu nejpozději při prvním ústním jednání nebo ve lhůtě určené správním orgánem, nekoná-li se ústní jednání, nebylo-li již o tomto nároku rozhodnuto v občanskoprávním nebo jiném řízení, nebo pokud takové řízení neprobíhá. Jestliže osoba, které byla spácháním přestupku způsobena škoda nebo na jejíž úkor se obviněný spácháním přestupku bezdůvodně obohatil, uplatnila nárok na náhradu této škody nebo nárok na vydání takového bezdůvodného obohacení v předcházejícím trestním řízení o totožném skutku, stává se poškozeným zahájením řízení.
20. Vztah mezi poškozeným a obviněným z přestupku, z něhož vyplývá omezené účastenství poškozeného v přestupkovém řízení, má povahu soukromoprávní - jeho předmětem jsou výlučně majetkoprávní nároky (a ještě jen některé), a sice nárok poškozeného na náhradu majetkové škody způsobené jednáním, které bude právně kvalifikováno jako přestupek. O tomto nároku může být v rámci řízení o přestupku

rozhodnuto (a zásadně - jsou-li pro to dány podmínky - i rozhodnuto být má), nicméně vždy zde pro poškozeného zůstává otevřena možnost vymáhat svůj majetkový nárok i mimo přestupkové řízení cestou jeho uplatnění v řízení občanskoprávním. Nárok je poškozenému přiznán tehdy, a jen tehdy, dává-li k tomu výsledek řízení o posuzování viny obviněného z přestupku podklad, přičemž poškozený do tohoto přestupkového řízení „v užším smyslu“ jako účastník řízení zasahovat nemůže.

21. Jeho nárok se ovšem projednává toliko za podmínky, že v přestupkovém řízení „v užším smyslu“ je rozhodnuto o tom, že obviněný z přestupku přestupek spáchal, tj. že je pachatelem přestupku. Posuzování této otázky se však nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení (ve fázi řízení, kdy se již účastníkem stal), neboť je svěřeno výlučně interakci procesní aktivity státu, který vede přestupkové řízení „v užším smyslu“, a obviněného z přestupku. Poškozený však nemá veřejné subjektivní právo spočívající v tom, aby osoba, kterou označí za pachatele přestupku, nebo jiná osoba, o níž skutečnost, že přestupek spáchala, v přestupkovém řízení vyšla najevo, byla takovou osobou také shledána. A to ani u přestupků projednatelných jen se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku podle § 79 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť zde je souhlas nutnou podmínkou toliko ve vztahu k možnosti zahájit a vést řízení o přestupku, avšak nezakládá osobě přímo postižené spácháním přestupku plnohodnotné účastenství v řízení o přestupku a nezakládá její subjektivní „právo na shledání viny“ u osoby obviněné z přestupku. Žalobce tak může vést spor o právo s tím, koho má za strůjce škody na zdraví cestou občanskoprávního řízení a pouze podmíněně a v omezené míře v rámci řízení o přestupku. V tom mu nijak rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku nebrání, jakkoli jím je deklarováno, že obviněný z přestupku předmětný skutek nespáchal. Civilní soud je vázán toliko rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin (tedy nikoli i přestupek), nemůže tudíž být vázán rozhodnutím, kterým vina za přestupek vyslovena nebyla. Žalobce však není oprávněn vstupovat a ovlivňovat rozhodnutí správních orgánů týkající se otázky vyslovení viny, tím méně pak otázky, zda vůbec bude s takovou osobou dále řízení vedeno.
22. Ustanovení § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tedy nezakládá plné účastenství žalobce v řízení o přestupku, nýbrž účastenství toliko v rozsahu, v jakém se projednává jeho nárok, přičemž nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku (přičemž tento závěr je mimo procesní dispozici žalobce) správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody, zejména příčinnou souvislost mezi jednáním osoby obviněné z přestupku a majetkovou újmou žalobce, jeho zaviněním a výší škody. Toto vše platí, pokud poškozený řádně nárok na náhradu škody v řízení o přestupku uplatní, ať již z vlastní procesní aktivity či poté, co byl o této možnosti správním orgánem poučen. V nyní posuzované věci má žalovaný pravdu, že k uplatnění nároku na náhradu škody dosud nedošlo, v důsledku čehož se žalobce účastníkem ještě ani nestal. Soud nepřehlédl, že žalobce tvrdí, že účastníkem byl, resp. i kdyby jej za účastníka správní orgán I. stupně nepovažoval, považovat jej za něj měl. V nastalé procesní situaci však skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobce nepoučil o možnosti uplatňovat práva poškozeného, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jak již správně uzavřel žalovaný ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí.

23. Je tomu tak proto, že i kdyby žalobce účastníkem řízení s procesními právy poškozeného byl, nic by to nezměnilo na tom, že ani jako v řízení formalizovaný poškozený by nebyl oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno. Tento závěr implicitně plyne z rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006-100, vysloveného ještě za platnosti zákona č. 200/1990 Sb. Soud si ve vědom formulačního rozdílu mezi zněním § 81 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. (*Poškozený se může odvolat jen ve věci náhrady škody.*) a § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (*Proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, se může odvolat poškozený pouze ...*). Ani tak však nelze přisvědčit závěru žalobce, že jen s ohledem na změněnou dikci mu jako poškozenému svědčí právo se odvolat proti každému usnesení vydanému v řízení o přestupku, proti kterému je odvolání přípustné, bez omezení. Za použití výkladového pravidla argumentem *a fortiori* v podobě *a maiori ad minus* je nutné dospět k závěru, že vylučuje-li právní úprava možnost poškozeného odvolat se, s výjimkou výroku o náhradě škody, dokonce i v případě vyslovení viny přestupce, tím méně je myslitelné, aby právo odvolat se svědčilo poškozenému v případě, kdy vina poškozeného vyslovena nebyla, resp. je tak fakticky pravomocně vyslovena nevina a rozhodovat o náhradě škody je z logiky věci vyloučeno. To plyne i z uplatnění zásady presumpce neviny, podle níž neprokázaná vina má stejnou váhu jako prokázaná nevina.
24. Uvedené závěry podporuje i to, že usnesení o zastavení řízení nemá vždy jen povahu procesního rozhodnutí, ale v některých procesních situacích nabývá povahy rozhodnutí meritorního. Tak je tomu typicky právě v situacích, kdy je řízení zastavováno proto, že skutek, o němž se vedlo řízení, se nestal, není přestupkem, nespáchal jej obviněný, jeho spáchání nebylo obviněnému prokázáno a podobně (srov. k tomu i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 1. 1996, č. j. 6 A 100/94, publikovaný ve sbírce Soudní judikatura ve věcech správních pod č. 344/1998). Materiálně tedy prvostupňové rozhodnutí je meritorním skončením věci, jehož právní moc lze prolomit jen na základě mimořádných opravných prostředků v procesních předpisech k tomu stanovených lhůtách. V tomto smyslu je tak nutno interpretovat § 96 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky ve vztahu k právu poškozeného podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
25. Právní sféra žalobce by mohla být prvostupňovým rozhodnutím dotčena toliko stran přiznání či nepřiznání nároku na náhradu škody, příp. stran rozsahu tohoto nároku, nikoli však v tom ohledu, zda vstupní podmínka případného přiznání nároku, tedy posouzení viny obviněného z přestupku, byla či nebyla správně posouzena. Žalobce proto může podat odvolání toliko proti výroku o náhradě škody (je-li jako akcesorický výrok k výroku o vině vysloven), nikoli proti výroku týkajícímu se posuzování viny obviněného z přestupku v širším smyslu jak soud výše vyložil. Lze tak uzavřít, že nebylo-li v řízení o přestupku, jež skončilo zastavením řízení, protože se obviněný přestupku nedopustil, rozhodnuto o nároku poškozeného na náhradu škody, je právo takového poškozeného podat odvolání proti tomuto rozhodnutí vyloučeno. Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění považuje soud za potřebné připomenout, že žalobce se nadto domáhal náhrady nemateriální újmy, kterou v řízení o přestupku vůbec nelze uplatnit [srov. § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *a contrario*].
26. Žalobní námitkou o nedostatku pravomoci správních orgánů se soud nezabýval, neboť nemá žádný vztah k otázce, zda žalobce byl osobou oprávněnou podat odvolání proti

prvostupňovému rozhodnutí. Poukaz na rozsudek zdejšího soud ve věci vedené pod sp. zn. 44 A 58/2019 není případný, neboť v tam souzené věci soud přezkoumával rozhodnutí vydané v přezkumném řízení podle § 100 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž ani tam soudu rozhodujícímu věci správního soudnictví nepřisluší přezkoumávat, zda ve věci jde o podezření ze spáchání trestného činu, neboť to přísluší k posouzení toliko orgánům činným v trestním řízení samotným.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (výrok II). Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který naopak ve věci úspěch měl, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady přesahující běžné administrativní výdaje nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. prosince 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně